

„Majmolják az ördögöt”

2026 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

MÉLYSZÁNTÁS – Magyar Péter személyében ölt testet a lumpenproletariátus emberideálja.

Már a rajt is látványos volt, amikor az Európába igyekvő prókátor megállt a borsodi Putnoknál, hogy híveinek egy katolikus templom közelében hirdessen igét – hordó híján egy kisteherautó platójáról. Trágár elemekkel t?zdelt

---

harcias szózata lázba hozta az egybegyűlteket (legjobban magát az eladót), s elképesztette a templomból kijövő híveket. Az idősebbeket az ötvenes évek tenyérbe mászó Marosán Bucijára emlékeztette a szónok.

Orvosért kiáltott az is, amikor esztendővel később betegünk egyik miskolci fellépésén egy, a miniszterelnököt ábrázoló papírbábot cipelt fel a színpadra, hogy aztán fél órán keresztül vele, az Orbán Viktor-bábbal „vitakozzon”. (Ismer ilyet a modern klinikai pszichiátria. A súlyos elváltozás a Napóleon-szindrómából ered, csak hogy ebben az elrehaladott stációban már nem gyógyítható.)

Régebben az ápolatokat piócás emberek kezelték, de azokat mindig megharapták, a viperások legtöbbször nem is vállalta... A kór jellemzői: bémult vigyor, véget nem érő fülsértő vonyítás, aritmikus hadonászás, kiszámíthatatlan anyagcsere stb. Duplasoros muszájkabát viselete ajánlott.)

A politikába belebetegedettek történeti nem új keletűek. 1919-ben a tanácskommün Bécsbe menekült kihízott parazitái is ebben szenvedtek. Mályusz Elemér történész A vörös emigráció című könyvében szinte ordít a jelenkorra is érvényes párhuzam.

„Jól tudják és érzik, hogy békés viszonyok között semmit sem remélhetnek, ezért minden igyekecsük a helyzet felborítása, a belső ellentétek szítása – írja. – Elképesztő igyekezettel megy a gyűlölködés. A fő cél mindenütt a belső ellentétek mélyítése, hogy a felfordulás lehetséges legyen.”

A ragályveszély megmaradt.

Sok a közös a régi kommunista árulók és utódaik között. Mindkettő „a nép nevében” beszél, miközben eltakarítandó csökevénynek tartja például a parasztságot. (A messiás most éppen az EU direktívái alapján akarja „korszerű birtokméretbe” – újkori kolhozba – kényszeríteni a saját földjükön gazdálkodókat. Némi júdáspénzért persze. „Egy nagyon kicsi szuverenitásról le kellene mondani ahhoz, hogy Magyarország megkaphassa az uniós forrásokat.” Megvan?)

A kígyók ma is itt kígyóznak közöttünk.

Szó se róla,

a tömeget demagóg ígéretekkel hergelni és fölhasználni sokaknak sikerült, profán tömegek minden társadalomban jelen voltak és vannak (Odi profanum vulgus et arceo, írta volt Horatius – Gyűlölöm a profán népet és kerülöm). Az együgyű embernek szüksége van bűnbakra, akit kikiálthat minden kudarc okozójának. (Lásd: Görgei Artúr, Tisza István.)

A mi árulónk is ezt a forgatókönyvet vette el, éppen csak azt nem tudja a boldogtalan, hogy senki és semmi nem lesz olyan hamar amorfi és erőtlen, mint a tömeg. Mert minden, amit a tömeg „akar”, hamarabb esik szét, mint amit az egyén akar.

Cicero már Krisztus előtt megmondta: egy nemzet képes túlélni bolond vezetőit, még az ambíciózusait is, de nehéz túlélni a belső hazaárulást. „Az ellenség a határokon kevésbé félelmetes, mert ismert, és nyíltan hordja zászlaját. De az árulók határainkon belül mozognak szabadon, az ő ravasz suttogásuk átosan a sikátorokon, kormányfolyosóin is hallható.” Portrét is rajzolt a filozófus:

„Az áruló nem néz ki árulónak, ő a nép nyelvén beszél, a nép arcát, érveit viseli, az emberi természet alantasságához szól, ami minden ember szívében titkon mélyen fekszik. Az áruló elrohasztja a nemzet lelkét, titokban éjjel dolgozik, alattomban aláássa a nemzet pilléreit, fertőzi a politikát, hogy ellenállni sem lehet. A gyilkos nem annyira félelmetes. Az áruló maga a pestis járvány.”

Az irodalom is megemlékezik erről az utálatos figuráról. Amit Vajda János az árulókról ír egy 1860-ban kelt versében (Tavaszi felé), azt betűváltozás nélkül közzé lehet adni ma is, annyira időszerez:

„Hol csak azt láthatod, / Hogy majmolják az ördögöt / Hiú alakosok. / S ugyanazok, mindannyian / Hogy török magukat, / Hogy egymáshoz valahogyan / Ne hasonlítsanak. / Hol nyíltan jár s dicső a gaz, / S úgy nekibátorul, / Hogy a szemérmes jó, igaz / ...Álarc alá szorul.”

Ha majd egykor az utókor történészei, politológusai és gyakorló elmeorvosai elemezni fogják Magyar Péter munkásságát, aligha kerüli el a figyelmüket, hogy ez az ördög tekintet, reszketeg beteg mindvégig meg volt

gy?z?dve arról (amúgy helyesen): személyében ölt testet, kiált szoborért a lumpenproletariátus emberideálja.

Pilhál György - www.magyar nemzet.hu

Ajánló